

LÁZÁR ERVIN

SZEGÉNY DZSONI ÉS ÁRNIKA

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET

*amelyben egy mese írására szövetkezünk,
és a főszereplőket is megismerjük*

MÁSODIK FEJEZET

*amelyben szegény Dzsoni, a világ legszabadabb
embere a Százarcú Boszorkával viaskodik*

HARMADIK FEJEZET

amelyben szegény Dzsoni lába is meg szíve is nagyot nyilallik

NEGYEDIK FEJEZET

*amelyben egy gonosz varázslat történik, és sajnos egy
icipicit szegény Dzsoni szeretete is megrendül*

ÖTÖDIK FEJEZET

*amelyben Ipiapacsról, a hírhedett rablóról kiderül,
hogyszerencsére nagyszerű gömbérméke van*

HATODIK FEJEZET

*amelyben Rézbányai Győző többször is megsértődik,
de aztán túljárnak az eszén*

HETEDIK FEJEZET

*amelyben a tizenkét nagyon testvérrel találkozunk,
és Árnika jól leteremti őket*

NYOLCADIK ÉS EGYBEN UTOLSÓ FEJEZET

*amelyben minden jóra fordul, és a Százarcú Boszorka
százegyedik arcát is megismerjük*

ELSŐ FEJEZET

amelyben egy mese írására szövetkezünk, és a főszereplőket is megismerjük

- Írjál nekem egy mesét.
- Miről?
- A kacsakirályról meg a kacsakirálykisasszonyról.
- Két kacsáról?
- Igazából nem kacsák ám!
- Hanem?
- Valódi király meg valódi királykisasszony. Csak a gonosz boszorkány elvarázsolta őket.
- Miért varázsolta el őket?
- A szegény Dzsoni miatt.
- Ez a szegény Dzsoni egy angol?
- Dehogyan angol! A szegény Dzsoni az a szegény Dzsoni, és kész. Nincsen neki semmije, vándorol a világban, és fűtyörészik.
- És miért kellett e miatt a szegény Dzsoni miatt elvarázsolni a királyt meg a királykisasszonyt?
- Mert a gonosz boszorkány nem akarja, hogy a szegény Dzsoni feleségül vegye Árnika.
- Ki az az Árnika?
- Hát a királykisasszony, ki volna más!
- Ja, tudom már! Árnika királykisasszony, aki olyan kedves volt, hogy a mosolyától megszelídültek a farkasok meg a medvék; még a szélvihar is elcsendesedett, ha Árnika elmosolyodott. Szerette is mindenki Östör király lányát.
- Milyen király?
- Östör. Nem úgy hívják Árnika apját?
- Dehogyanem. Persze hogy Östör királynak hívják.

Hegyen innen, völgyön túl, völgyön innen, hegyen túl volt egy kerek tó.

A kerek tó mellett királyi kastély, harminchat tornyú, háromszáz ablakos. Ebben a kastélyban lakott Östör király meg a lánya, Árnika. Nagyon igazságos ember volt Östör király. Azt büntette, akit kellett, és azt jutalmazta, aki megérdemelte. De legeslegvilágosabban abból látszik, hogy milyen jó király volt, hogy dühösen soha nem parancsolt senkinek semmit. Ha fölmérgeztették - és ez a királyokkal is elég gyakran megesik -, behúzódott a trónterembe, és azt mondta:

- Most akármit mondok, ne törődjetelek velem, haj, de mérges vagyok, legjobb, ha nem is kerültök a szemem elé, kutya teremtettem, mert hátrakötöm a sarkatokat! Tűnjetek el, és számoljatok ezerig, s akkor nézzétek meg, hogy mérges vagyok-e még.

Na, takarodott is mindenki a trónteremből, a lábuk se érte a kopott perzsaszőnyeget! Az udvari főszámolnok meg odakint a várudvaron szép tempósan elszámolt ezerig. Akkor bekukkantottak Östör királyhoz, többnyire bátran tehették, mert addigra elpárolgott a mérge. Ha mégsem, akkor elordította magát, amikor meglátta, hogy kukkantgatnak rá:

- Takarodjatok, kutyák! - Ilyenkor aztán az udvari főszámolnok még ezerig elszámolt. A király legtöbbször már nyolcszáznyolcvannyolcnál kijött a trónteremből, és azt mondta:

- Ne haragudjatok, ha azt mondtam volna, hogy kutya teremtette meg kutyák, de kutya mérges voltam.

De az ilyen kétezres, vagyis hogy ezernyolcszáznyolcvannyolcas haragok fehérholló-ritkák voltak, mert bölcs ember volt Östör király, hamar elszállt a haragja.

- Hova szállt Östör király haragja?

- Haragországba.

- Ott laknak a haragok?

- Ott. És lesik, hogy valakinek a szívébe szállhassanak. És ha már ott vannak, akkor reszkethet, vörösödhet, puffadhat, ordíthat szegény ember, amíg meg nem pukkan.

- Vagy amíg vissza nem száll a haragja Haragországba.

- Úgy is van. Az a jó, ha idejében visszaszáll.

- És ha valaki egyszer Haragországba téved?

- Hát annak ezer jaj és kín és keserv.

- Miért, jó harag nincs?

- Dehogynem, de még mennyire, hogy van!

- Östör királynak jók voltak a haragjai vagy rosszak?

- Volt neki ilyen is meg olyan is. De most éppen egy jó haragját akartam elmondani.

Egyetlenegyszer történt csak meg, hogy szegény udvari főszámolnoknak kiszáradt a szája a sok számolástól. Ötezerig kellett számolnia. De ez igazán érthető. Ami akkor történt, azon más is fölmérgesedett volna, nemcsak Östör király. Ugyanis egy szép napon beállított a várudvarra két lovag. Csillogott-villogott a sisakjuk, zörgött-börgött az aranyozott páncéljuk, dobolt, kapált, prüszkölt alattuk a két paripa. A nagy csörömpölésre, dobolásra, nyihogásra a palota apraja-nagyja kicsődült az udvarra. Még Östör király meg Árnika is.

- Hát ti? - kérdezte a király.

- Üdvözljük felségedet, a királyok legnagyobbikát - mondták a lovagok. - És Árnika királykisasszonyt is üdvözljük, a világ legeslegszebb leányát.

- Nem is vagyok a világon a legeslegszebb - suttogta az apjának Árnika.

- Nem baj - mondta a király -, egyszer majd lesz valaki, akinek a legeslegszebb lesz. - Azzal a lovagokhoz fordult. - Mit akartok?

- Felséges király - mondták a lovagok -, a lányodat kérjük feleségül. De tudjuk, hogy csak egyikünk felesége lehet, ezért úgy határoztunk, hogy itt az udvaron életre-halálra megvívunk, s amelyikünk élve marad, azé legyen Árnika.

Örvendezett az udvari népség, na, egy jó kis csetepatét láthatunk. A két lovag már rántotta is a kardját. Na de korai volt az örvendezés is meg a „kard ki! kard ki!” is.

- Állj! - mondta a király. - Nehogy összeverekedjetez itt nekem!

Leeresztették a lovagok a kardjukat, néztek a királyra.

- Mi az, talán nem akarod hozzánk adni a lányodat?

- Nem én döntöm azt el - mondta a király -, hogy kihez megy a lányom feleségül.

- Hát ki?

- A lányom. Ahhoz megy, akit megszeret. Meg aki őt megszereti. Hiába kaszaboljátok halálra egymást, ha a lányom nem szereti meg a győztest. Ha meg a vesztest szeretné meg, arra még rágondolni is rossz. Inkább hozzá se kezdjetez.

- Azt akarod mondani, hogy a lányodnak nem kell a győztes?

- Amit akartam, megmondtam - mondta a király -, a lányom ahhoz megy feleségül, akit megszeret.

- És ha egy jöttmentet szeret meg? - kérdezték a lovagok. - Egy szegény földönfutót, egy nincstelent, egy senkiházit?

A király arcán már kezdtek gyűlni a piros foltok; láthatta, aki ismerte, hogy azonnal dühbe gurul.

- Akkor egy jöttmenthez, egy szegény földönfutóhoz, egy nincstelenhez, egy senkiházihoz megy feleségül - mondta a szokásosnál kissé hangosabban a király.

- Ez nem királyi gondolkozás - mondták gőgösen a lovagok.

A király most már ordított:

- Nem királyi, emberi! Börtönbe velük, lefejezni mind a kettőt!

Az udvari főszámolnok már el is kezdte: egy, kettő, három... A király meg berontott a trón-terembe, annak is a legeslegeldugottabb sarkába, ott dühöngött, dúlt-fúlt, bizony harag szállt a szívébe.

A lovagok meg ijedten összenéztek.

- Minket most lefejeztek?

- Dehogz fejezünk, csak meneküljetez, ahogy a lovatok lába bírja - mondta a főudvarnagy.

Az udvari főszámolnok már háromszázharmincháromnál tartott.

A két lovag köd előtte, köd utána, a főszámolnok meg ezerhez ért. Bekukkantottak a kukkantók, de a király még akkor is olyan mérges volt, hogy hozzájuk vágta a koronáját. Csak ötezernél csillapodott le. Akkor aztán kijött a trónteremből, és azt mondta:

- Mintha azt parancsoltam volna mérgemben, hogy fejezzétek le őket. Remélem...

- Persze, felséges királyom - mondta a főudvarnagy - egy ujjal se nyúltunk hozzájuk. Hadd fussanak, amerre látnak.

- Na, hála istennek! - nyugodott meg a király. - Két ilyen gőgös fajankót. Majd épp ilyenekhez adom a lányomat. - És a lányára nézett. - Igaz, Árnika?

Árnika az apjára mosolygott, és azt mondta:

- Köszönöm, édesapám.

- Mert ugye Árnika a szegény Dzsonit fogja megszeretni?
- Én is azt hiszem.
- És mikor jön már a szegény Dzsoni?
- Már jön, már itt van egy közeli erdőben.

MÁSODIK FEJEZET

amelyben szegény Dzsoni, a világ legszabadabb embere a Százarcú Boszorkával viaskodik

Ott ballagott szegény Dzsoni egy nagy kerek erdő közepén. Füttyörészett. Hol szomorúan, hol meg vidáman. Már attól függően, hogy milyen kedve volt. „Én vagyok a világon a legszegényebb - gondolta, és egy szomorkás dallamba kezdett. Tényleg, a rajtavalón meg egy vándorboton és a bicskáján kívül nem volt semmije. - De hiszen a világon a leggazdagabb is én vagyok” - gondolta, és azon nyomban trillázni és bukfacezni kezdett a füttye. És valóban, ő volt a világon a leggazdagabb, hiszen az övé volt az erdő, a kék ég, a madarak, az út menti gizgazok; az övé volt az egész nagy tágasság, széles e világ az övé volt. Aztán még jobban nekividámodott a füttye, mert az jutott eszébe: „De hiszen a világ legszabadabb embere is én vagyok. Arra megyek, amerre kedvem tartja; ott hányok bukfacezt, ahol akarok; senki parancsára nem vagyok kénytelen ugrabugrálni; hej, én vagyok a világ legszabadabb embere!” Aztán megint lekonyult egy kicsit a kedve, megszomorkásodott a füttyszava, mert az jutott eszébe, hogy ő a világon a legnagyobb rab, mert hiszen a szabadsága rabja ő, se barátja, se kedvese, se egy tenyérnyi földdarab, ahol boldogan hajtana álomra a fejét, és azt mondhatná, otthon vagyok. Hát így füttyörészett, vándorolt, gondolkodott a nagy kerek ég alatt, a nagy kerek erdőben a szegény Dzsoni, és akkor még sejtelve sem volt arról, hogy besétált a mesénkbe, meg arról sem volt sejtelve, hogy a Százarcú Boszorka területére is besétált. Ha tudta volna, biztosan fejvesztetten menekül, remélnék persze, hogy nem a mese miatt, sokkal inkább a Százarcú Boszorka miatt, akinél gonoszabbat, fortélyosabbat hetedhét országon nem lehet találni.

- Miért hívták Százarcú Boszorkának?

- Mert százféle alakban tudott megjelenni. Kutya vagy denevér képében, még darázs is tudott lenni, ha akart. És az emberi alakokat is úgy váltogatta, mint más a zokniját. Ha akarta, szép volt, ha akarta, csúnya, ha akarta, fiatal vagy éppenséggel öreg.

- Boszorkánynak lenni ugye nem jó?

- Miért?

- Mindenkinek bajt meg bánatot kell okozni. Az nagyon rossz lehet.

A Százarcú Boszorka szomorúan gunnyasztott a háza kapujában. Egyre csak az járt a fejében, hogy egykettőre lejár a hét esztendő. Mert minden boszorkánynak hétévenként rabszolgájává kell tennie egy embert. De nem ám erőszakkal. Fondorlással. Úgy, hogy az ember maga is belemenjen az alkuba. Csak akkor érvényes. A Százarcú Boszorkának meg alig volt már hátra egy esztendeje a hétből, és senki sem akadt addig a horgára, mert a környékeliek széles ívben elkerülték a nagy kerek erdőt - éppen őmiatta, a Százarcú Boszorka miatt -, idegen meg még véletlenül sem tévedt arra, hiszen a nagy kerek erdő majdnemhogy a világ végén volt. Ezért szomorkodott, búslakodott a Százarcú: „Jaj, mi lesz velem - gondolta -, ha elhagy a varázserőm?” Na de figyelj csak! Felcsillant ám a Százarcú Boszorka szeme. Füttyörészést hallott. „Akármilyen legyek, ha ezen az erdei úton nem közeledik valaki - mondta magában. Nem is tévedett, mert szegény Dzsoni közeledett ott az erdei úton. Hej, megörült a Százarcú. - Itt jön

az én emberem” - gondolta. Fogta magát, vénséges vén, mankós, botos, beteg anyókévé változott. Szegény Dzsoni éppen odaért a háza elé.

- Jaj, szép fiam, de jó, hogy erre jársz - mondta a Százarcú -, legyél segítségére egy szegény, beteg öregasszonynak.

- Miben segíthetek, öreganyám? - kérdezte szegény Dzsoni.

- Nagyon beteg vagyok, alig bírom már magam - álnokoskodott a Százarcú -, arra kérlek, állj a szolgálatomba.

- Hát, öreganyám - vakarta a fejét szegény Dzsoni -, segítek magának szívesen, amit csak akar, de a szolgálatába nem állok. Ha nem tudná, én vagyok a világ legszabadabb embere, nem állok hát senki szolgálatába.

Hej, elsápadt ám a Százarcú, az ördög vinné el, épp a világ legszabadabb emberének kell erre kódorognia! „Na de akárki vagy, úgyis a szolgálatomba állsz” - mormogta.

- Ó, nem hosszú időről van szó - sápítozta -, csak három napról. Három apró napocskáról. Meglátod, úgy elszáll a három nap, hogy észre sem veszed.

- Nem - rázta a fejét szegény Dzsoni -, egy fél percre se állok senki szolgálatába.

- Pedig nem akármilyen bért fizetnék - próbálkozott tovább a Százarcú.

Szegény Dzsoni kíváncsi lett.

- Milyen bért fizetnél?

- Gyere, nézd meg.

Odavezette a kamraajtóhoz, kinyitotta. Akkora fényesség tódult ki a kamrából, hogy szegény Dzsoni önkéntelenül a szeme elé kapta a kezét. Tele volt a kamra kincsekkel. Aranypénz, igazgyöngy, ezüsttál, drágakő. Szikrázott, fénylett a sok kincs. Ravaszul pislogott a Százarcú szegény Dzsonira.

- Ez mind a tied - mondta. - Csak három napot kell érte szolgálnod.

Na és mit gondolsz, mit mondott erre a világ legszabadabb embere?

- Mi az ördögöt csinálnék én ezzel a sok kacattal? - Ezt mondta.

A Százarcú alig tudta palástolni pulykamérgét.

- Ez neked kacat, te félküllős, te lütytő, te dinnye! Válogatott kincs ez, nem kacat! Azt a kacska-macska farkát! A világ leggazdagabb királya is táncot ropna örömeiben, ha ez a kincstárában lehetne... Na... háromnapi szolgálatért mind a tiéd.

Szegény Dzsoni rázta a fejét.

- És mit kezdenék én ennyi kincssel? Azon kezdem, hogy el se bírnam. Ha meg elbírnám is, a nyelvem lógna a cipekedéstől. A fene se cipekedik.

- Jaj, de ostoba vagy! - mondta a Százarcú. - Veszel magadnak lovat, kocsit, arra rakod a kincset. Magad is kocsin utazol, nem kell gyalogolni.

- Először is - mondta szegény Dzsoni - szeretek gyalogolni. Másodszor, ha kocsim, lovam lenne, emészthetne a gond, hogy a lovaknak mindig legyen enni-innivalójuk, a kocsival is törődni kéne, új kerék, új löcs, ajaj, más nem is hiányozna nekem! Harmadszor meg ott vannak a rablók, őriztethetném tőlük a kincset, kocsit, lovat. Haha, még füttyörészni is elfelejtenék. Edd meg a kincsedet, öreganyám!

- Jaj, de életterlen vagy, nem viszed te semmire! - mondta a boszorkány. - Még hogy gond a kocsival meg a lóval! Hát majd szolgálát fogadsz. A rablók ellen meg építesz egy várat. Kítelik ebből a pénzéből. Jó vastag falú várat, semmilyen rabló nem tud oda betörni.

- Aztán kúsoljak örökké a várban, mi? Mint egy penészvirág. Hogy ne tudjak egy jóízűt csavarogni, mert mindig az járna a fejemben, hogy jaj, a váramba nem csapott-e be a ménkű, jaj, a váram így meg jaj, a váram úgy. Nem kell a kincs, öreganyám. De nagyon szívesen segítek neked saját jószántamból. Mondd meg, miben segíthetek.

Dúlt-fúlt magában a Boszorka, úgy tett, mintha nem hallotta volna, hogy szegény Dzsoni felajánlotta a segítségét.

- Dolgod is alig lenne a három nap alatt - hadarta. - Csak mindennap egy almát kellene leszedned arról a fárról.

Ott állt az udvaron egy almafa, alacsonyka, csököttke, és éppen három alma volt rajta. Egy gyerek is könnyen elérhette volna a földről mind a hármat.

- Na hát, ez igazán semmiség - mondta szegény Dzsoni -, leveszem én neked ingyen mind a hármat.

Azzal már lépett is az almafa felé.

A Boszorkány meg elhajított mankót, botot, úgy fölpattant, mint akit a darázs csípett meg.

- Jaj, hozzá ne nyúlj!

Szegény Dzsoni gyanakodva nézett rá.

- De fürge lettél egyszerre, te szegény, beteg öregasszony. Miben sántikálsz te?

Na persze hogy ugrált a Százarcú Boszorka. Mert gondolhatod, nem akármilyen almafa volt az. Azok a szerencsétlenek, akik a boszorkány szolgálatába álltak, még nevetgéztek is magukban, hogy ilyen semmiségért egy rakás kincset kapnak. Hiszen egy kisgyerek is könnyedén le tudja szakítani azt a három almát. Le, persze hogy le, az első. Mert azt már egyikük se tudta, hogy másnap, amikor a második almát kell leszedni, az almafa olyan magasra nő, hogy ember legyen a talpán, aki reggeltől délig föl tud mászni az almáért, és déltől estéig vissza is ér vele. A harmadik napról nem is beszélve. Mert harmadnapra már olyan magasra nő a fa, hogy akkor se lehetne egy nap alatt lehozni az almát, ha szárnya nőne az embernek. Akkor aztán előáll a Százarcú Boszorkány, és azt mondja: „Nemhogy kincset nem kapsz, de még a szabadságod is az enyém. Enyém vagy szőröstül-bőröstül, mert nem teljesítetted a feltételeket!” Úgy ám. És mit tehetne szegény ember, hiszen maga vállalta a szolgálatot.

- De hiszen a szegény Dzsoni nem vállalta.

- Hallottad, hogy nem.

- Nem is lett szőröstül-bőröstül a boszorkányé.

- Egy körömfeketényt se lett a boszorkányé.

- Jól tette, hogy nem kellett neki a kincs, igaz?

- Nagyon úgy látszik.

- És hogyha te tévedtél volna oda a nagy kerek erdőbe a Százarcú Boszorkához, neked se kellett volna a kincs?

- Hát tudod, nekem biztos nem lett volna olyan egyszerű. Nekem eszembe jutott volna, hogy ezért a tömérdek kincsért mennyi mindent tudnék venni.
- Például mit?
- Például neked járóbabát, egy nagy házat az erdő meg a tó közelében, sok ruhát neked is meg a mamának is, bevakoltathatnánk a nagypapa házát, meg a kerítést is megcsináltathatnánk.
- Nem látod, hogy szegény Dzsoni egy picit sem gondolkodott? Azt mondta, hogy nem.
- Könnyű a szegény Dzsoninak. Ő a világ legszabadabb embere. Nincsen neki senkije, akinek járóbabát akarna venni meg ruhát, és semmilyen háznak a kerítését nem akarja megcsináltatni.
- De ha vállalod, akkor szőröstül-bőröstül a boszorkányé leszel.
- Ez benne a feneség. Sajnos.
- Tudod mit?
- Mit?
- Az utolsó pillanatban valamit észrevennél, nem tetszene neked, és nem vállalnád. Jó?
- Jó. Üsse kő, nem vállalom!
- Na látod! Inkább sose legyen járóbabám. Ugye, a szegény Dzsoni is úgy otthagyta a Boszorkányt, mint a pinty.

HARMADIK FEJEZET

amelyben szegény Dzsoni lába is meg szíve is nagyot nyilallik

Bizony úgy otthagya szegény Dzsoni a Boszorkát, mint a pinty. Annyit se mondott: fapapucs. Még az is meglegyintette, igaz, csak úgy alig-alig formán, hogy könnyen lehet, hogy most ő egy boszorkánnyal találkozott. Szedte is a lábát, sietett, minél messzebb akart kerülni a háztól.

A Százarcú Boszorkányt azonban nem olyan fából faragták, hogy csak úgy ukmukfukk futni hagyja az áldozatát. Először is ki kellett dühöngenie magát, hát ripsz-ropsz, vihar képében végigszáguldozta az erdőt, tépte a fákat, ríkatta a füveket, jól megtépázta szegény Dzsonit is. „A fene ebbe az időbe!” - mormogta szegény Dzsoni, de azért csak ment, szedte a lábát, látott ő már ennél kutyább időt is. A boszorkány is kiviharta magát: „Na, elő a jobbik eszemmel - gondolta magában -, amíg ki nem ér ez a semmirekellő a területemről.” Ki is fundálta rögtön, mit kell tennie. Megrázta magát, és egy hatalmas, csimbókos szőrű farkassá változott. Megcsattogtatta fogát, és egy olyan remekbe sikerült farkasordítást vágott ki, hogy megreszketett bele az erdő.

„Húha, jönnek a farkasok!” - gondolta szegény Dzsoni, és uccu neki, vesd el magad, futásnak eredt. De a farkasüvöltés egyre csak ott hangzott a nyomában, olykor-olykor még a vadállat lihegését is hallotta. Na, ennek a fele se tréfa, futott, ahogy a lába bírta. Erre várt csak a vén boszorkány, ripsz-ropsz fatuskóvá változott, éppen a szegény Dzsoni lába elé. Hopp, szegény Dzsoni akkorát esett a fatuskóban, hogy még a föld is megdöndült alatta. És sajnos reccsent is valami. „A lábam!” - sóhajtott szegény Dzsoni. Bizony eltörött a lába. Föl akart tápászkodni, de nem tudott. Sajgott, nyilallott, recsegett a lába. A Százarcú meg visszaváltozott öregasszonnyá, sietve igazgatta a haját. „No, most - gondolta - odamegyek, azt mondom neki, hogy majd én meggyógyítom. Visszatámogatom a házába, s onnan már ökelme nem jön ki többé. Vagy ne hívjanak akkor Százarcú Boszorkának!” Nagyon sietett a boszorka, mert látta, hogy szegény Dzsoni éppen a területe határán fekszik. Olyanképpen, hogy a törött lába még benn van, de a törzse, feje, keze már kint. Ott pedig nem volt hatalma a Százarcúnak. Sietett hát, hogy visszacsalogassa szegény Dzsonit a területére. Ha másképp nem megy, hát visszavonszolja. Igen ám, de mire megigazgatta a haját, lesimítgatta a ruháját, odanéz szegény Dzsonira, látja ám, hogy ott guggol szegény Dzsoni mellett egy lány. „Azt a kacska-macska farkát - morogta dühösen -, most mitévő legyek?”

- Jaj, te szegény, hiszen te eltörted a lábad - mondta a lány.

Szegény Dzsoni annyira meglepődött, hogy még a törött lábáról is megfélekezett, hirtelen fölült, és ezer szerencséje, mert ezzel a mozdulattal kívül került a Százarcú Boszorka területén.

- Hát te, hát te meg ki vagy? - dadogta. Azért dadogott, mert ő ilyen szép lányt még életében nem látott. Vagyis hogy nem is annyira a szépség... inkább ilyen kedves lányt nem látott még soha életében... vagyis hogy szép is meg kedves is... ajaj... nagyot nyilallott szegény Dzsoni törött lába, meg a szíve is nagyot nyilallott.

A lány meg föltámogatta szépen, és elindult vele hazafelé.

- Csak támaszkodj rám bátran - mondta.

- Ej - csóválta a fejét szegény Dzsoni -, egy ilyen nagy behemót ember, hiszen összeroskadsz a súlyomtól.

- Dehogy roskadok - mondta a lány -, gyere csak. Nagyon fáj a lábad?
 - Az is fáj eléggé - mondta szegény Dzsoni -, de sokkal rosszabb, hogy valami igen szúrja a hátam.
 - Érdekes - mondta a lány -, az enyémet is szúrja valami.
- Persze hogy szúrta. A Százarcú Boszorka vasvillatekintete, az szúrta a hátukat.
- Na, megálljatok csak! Azt a kacska-macska farkát! Majd adok én nektek! - mormogta a Százarcú tehetetlen dühében.
-
- Ugye a lány, aki segít szegény Dzsoninak, az Árnika?
 - Persze. Éppen gombát szedett az erdőben, és meglátta, hogy egy ember zsuppsz, elesik, és nem is tud fölkelni. Odaszaladt hát, és segített.
 - És már megszerették egymást?
 - Azt hiszem, igen. Mert mind a kettőnek nagyon bizsergett a szíve. Hallhattad, a szegény Dzsonié nyilallott is.
 - Az emberek, ugye, hamar megszeretik egymást?
 - Hát ki így, ki úgy. De nem az a fontos, hogy gyorsan vagy lassan, hanem az a fontos, hogy a szeretet igazi-e.
 - Van nem igazi szeretet is?
 - Az nincs. Csak olyan van, hogy két ember azt hiszi, szereti egymást, pedig dehogy.
 - De Árnika meg szegény Dzsoni nem „pedig dehogy”, ugye?
 - Majd kiderül.
 - Miből?
 - A cselekedeteikből.
 - Most mit cselekednek?

Árnika hazavitte szegény Dzsonit a harminchat tornyú várba, sínbe tette a lábát - mert nagyon ügyes királykisasszony volt ám -, megmosdatta, megetette, és olyan vidám volt, amilyen még soha. Össze is sűgött a várbeli népség: „Nocsak, mi történt a mi Árnikánkkal, milyen jókedvűen jön-megy, mióta itt ez a törött lábú?” Maga Árnika is csodálkozott: „Nocsak, mi történt velem, de vidáman jövök-megyek, mióta itt ez a törött lábú?” Östör király meg csak mosolygott, mert ő aztán tudta ám, mitől jön-megy vidáman Árnika. Bizony Árnika bele-szeretett szegény Dzsoniba.

Szegény Dzsoni meg nyögött, nyöszörgött, méltatlankodott. Azt hihetné az ember, a törött lába miatt. Pedig törődött is ő a törött lábával! A szíve miatt nyögött, nyöszörgött, méltatlankodott. Mert a szíve úgy ugrándozott, ficánkolt, mint egy jókedvű kecskegida. Ha Árnika a közelében volt, azért, ha meg elment valahová, azért, hogy mikor jön már vissza. A szíve azt szerette volna, hogy Árnika mindig szegény Dzsoni ágya szélén üljön.

„Még csak ez hiányzik! - korholta gidabakugrásokkal szökellő szívét szegény Dzsoni. - Elfelejtetted, hogy én vagyok a világ legszabadabb embere?! Mára itt, holnap ott, nem érted, fűtyülök mindenkire!” Na de a szívének aztán beszélhetett! A szíve csak kalimpált boldogan.

Akár akarta szegény Dzsoni, akár nem, be kellett látnia, hogy beleszeretett Árnika. Árnika nélkül most már fakó lenne a világ, ellenségesek az erdők, szomorkások a vándorlások, és a nagy kék égbolt is olyan lenne Árnika nélkül, mint egy jéghideg üvegbura. „Vége a szabadságnak, Dzsoni!” - nyögte szegény Dzsoni.

- Azért vége a szabadságának, mert beleszeretett Árnika?

- Igen, szegény Dzsoni úgy gondolja.

- És miért vége a szabadságának?

- Mert most már nem kódoroghat a vakvilágban, most már törődnie kell Árnikával. Felelősséggel tartozik érte.

- Miért? Ha kedve támad szegény Dzsoninak a vakvilágban kódorogni, Árnika biztos elengedi.

- Én is azt hiszem, hogy el. De gondold meg, egyszer szegény Dzsoninak éppen kódorogni lenne kedve, Árnika meg megbetegedne. Akkor aztán otthon kéne maradnia, hogy Árnikát ápolgassa, gyógyítgassa, szeretgesse.

- De ha Árnika megbetegedne, akkor már szegény Dzsoninak nem kódorogni volna kedve, hanem arra, hogy otthon maradjon, és Árnikát ápolgassa, gyógyítgassa, szeretgesse. Nem igaz?

- Mondasz valamit.

- Na látod. Akkor szegény Dzsoni most is a világ legszabadabb embere.

- Várjunk egy kicsit, majd talán rájön ő is.

Amikor meggyógyult szegény Dzsoni lába, nagy boldogan táncolt egyet a szoba közepén. Megköszönte Árnikának, hogy meggyógyította, aztán elpirult, és azt mondta:

- Árnika, szeretnék valamit mondani.

Árnika is elpirult, a cipője orrát bámulta.

- Szeretlek - mondta szegény Dzsoni.

- Én is téged - mondta Árnika.

Megölelték, megcsókolták egymást, és kézen fogva szaladtak Östör király elé.

Östör király meg sem várta, hogy megszólaljanak. Mosolyogva mondta:

- Tudom, mit akartok. Össze akartok házasodni. Áldásom rátok, gyermekeim. De van egy kérésem. Elhiszem, hogy szeretitek egymást, de akkor még inkább elhiszem, ha a szerelmetek az idő próbáját is kiállja. Te, Dzsoni, menjél el vándorolni, és egy fél év múlva, ha még akkor is szereted Árnikát, és feleségül akarod venni, gyere vissza. Te meg, Árnika, várjál rá, s ha fél év múlva visszajön, és még mindig a felesége akarsz lenni, csapunk akkora lakodalmat, hogy a felhőkig ér a vigasság. Jó lesz-e így?

Szomorkodtak persze, de azért beleegyeztek.

NEGYEDIK FEJEZET

*amelyben egy gonosz varázslat történik, és sajnos egy
icipicit szegény Dzsoni szeretete is megrendül*

Szegény Dzsoni nekikezdett vándorolni, Árnika meg nekikezdett várni. De az a vándorlás nem ízlett ám szegény Dzsoninak. Nem fütyörészett se vidáman, se szomorúan, egyre csak az járt a fejében, hogy Árnika, Árnika, Árnika.

Árnikának is nagyon lassan teltek a napok, egyre csak a naptárt leste, de olyan lassan múltak azok a fránya napok, mintha félnének a naplementétől. Lassan-lassan azért telegetett az idő. A hatodik hónap vége felé már nem is bírta Árnika, azt mondta Östör királynak:

- Gyere, édesapám, menjünk el Dzsoni elé.
- De hiszen nem is telt le még a hat hónap.
- Hátha eltéveszti, hátha korábban jön - mondta Árnika reménykedve.

Így aztán elindultak a kastély felé vezető úton, elmentek jó messzire, nézték, hátha föltűnik a távolban egy kicsi kis pont, nő, nődögél, s egyszer csak előttük áll szegény Dzsoni. Arra persze nagyon vigyáztak, nehogy a Százarcú Boszorka területére lépjenek - mert tudták, abból nagy baj származhatna.

Szegény Dzsoni azonban nem jött, Árnikának bizony már egy-egy könnye is kipottyant.

- Biztosan elfelejtett - mondta.
- Ugyan már - korholta Östör király -, hiszen még nem járt le a hat hónap. Minek sírdogálsz!

Aztán eljött az a nap is. Árnikával madarat lehetett volna fogatni, annyira boldog volt. Felvette a legszebb ruháját, s mentek Östör királlyal szegény Dzsoni elé. De most az egyszer nem voltak olyan elővigyázatosak, mint máskor, a nagy várakozásban, öröme készülődésben észre sem vették, hogy átlépték a Százarcú Boszorka területének határát.

- Most már jönnie kell Dzsoninak - mondta Árnika, és abban a pillanatban megzörrent mellettük egy bokor, s eléjük pattant a Százarcú Boszorka.
- Szegény Dzsonit várjátok, mi? - vihogta. - De abból aztán nem esztek! Szegény Dzsoni az enyém lesz. Azt a kacska-macska farkát, változzatok azon nyomban kacsává!

Sistergett valami, dörrent valami, reccsent valami, és hopp, két kacsa tipegett a Százarcú Boszorka lába előtt. Árnika meg Östör király. Bizony, kacsa lett belőlük.

Hát most mi lesz? Tipegtek gyorsan hazafelé, bukdácsoló kacsaléptekkel, nyomukban a Százarcú Boszorka sivító, gurgulázó, győzedelmes nevetése.

Hazaért Östör király meg Árnika, s ott aztán hápoghattak a csodálkozástól. Mert a harminchat tornyú, háromszáz ablakos kastélyuk helyén egy kidőlt-bedőlt falú kacsáról rogyadozott, az udvari népségnek nyoma sem volt... hacsak... persze a kerek tavon egy kacsaraj úszkált, hápogott, lubickolt. Az volt az udvari népség. Mindenkiből kacsa lett.

- Na, most aztán jól nézünk ki - mondta Östör király. - Én lettem a kacsakirály, te meg a kacsakirálykisasszony.

- Ne félj - mondta neki Árnika -, majd szegény Dzsoni megszabadít bennünket.

Azzal beletoccsant a kerek tóba, szomorúan úszott egy kört, a többi kacsza meg nagyokat bókolt előtte, mert így kacszaformában is látszott rajta, hogy ő Árnika, a kacsza-királykis-asszony.

- Szegény Dzsoni meg tudja őket szabadítani?

- Remélem.

- De amikor nincs neki varázsereje? Akkor hogyan szabadítja meg őket?

- A szeretetével. Ha nagyon szereti Árnikát, akkor meg tudja őket szabadítani.

- A szeretet olyan, mint a varázslat?

- Olyan.

- De csak a mesében, igaz?

- Nem. Nemcsak a mesében. A valóságban is olyan.

Szegény Dzsoni eközben szaporázta a lépteit. „Ejhaj - énekelte boldogan -, lejárt a hat hónap, enyém vagy, Árnikám!” - szedte a lábát, ahogy csak bírta. Beért a nagy kerek erdőbe, a Százarcú Boszorka területére. „Na, most már egykettőre ott vagyok - gondolta. Közben nagyon megszomjazott. - Csak lesz itt valahol egy forrás vagy egy ház, ahol egy pohár vizet kérhetek.” Alighogy ez átvillant a fején, egy útkanyarulat mögött egy gyönyörű házikót pillantott meg. Csillogott-villogott a ház, pálmák meg eukaliptuszok nőttek az udvarán, s az udvar közepén egy kristálytisza vizű szökőkút muzsikált. „Na, itt kérek egy ital vizet” - gondolta szegény Dzsoni. Megállt a kapu előtt, bekibált:

- Halló, van itthon valaki?

Kinyílt a ház ajtaja, és egy olyan szépséges szép leány lépett ki rajta, hogy tátva maradt szegény Dzsoni szája az ámulattól. Mosolygott a szépséges leány, amilyen kedvesen csak tudott.

- Mit parancsolsz, vándorlegény? - kérdezte.

- Nagyon megszomjaztam - dadogta szegény Dzsoni, és a szemét nem tudta levenni a csodaszép lányról.

- Kerülj beljebb, ülj le nálam - mondta a lány.

Szegény Dzsoni leült egy fonott karosszékre, a lány finomabbnál finomabb jégbe hűtött szörpöket adott neki, pecsenyét rakott eléje, hófehér kenyeret.

- De jó, hogy betévedtél hozzám - mondta a csodaszép lány.

- Miért? - kérdezte szegény Dzsoni.

- Ismerlek ám régóta - mondta a lány -, te vagy a szegény Dzsoni.

- Honnan ismeresz?

- Láttalak, amikor Östör király udvarában voltál. És... és... ugye nem haragszol, ha megmondom?

- Mit?

- Hogy első látásra nagyon beléd szerettem - mondta lesütött szemmel a lány.
 - Sajnálom, te szép lány - mondta szegény Dzsoni -, de én Östör király leányának, Árnikának vagyok a vőlegénye. Éppen hozzá igyekszem.
 - Én meg téged sajnállak, szegény Dzsoni - mondta a lány -, mert mialatt te távol voltál, Árnika úgy elfelejtett téged, hogy jobban se kell.
 - Nem igaz - mondta ijedten szegény Dzsoni.
 - De igaz bizony! Férjhez is ment közben egy királyfihoz. Úgy elfelejtett téged, hogy azt se tudja már, hogy a világon vagy.
- Fehér lett szegény Dzsoni, mint a fal, ijedten verdesett a szíve a mellében.
- Nem hiszem - mondta.
 - Hát ha nem hiszed, győződj meg róla saját szemeddel. Még a kastélyukat is lebontatták, elköltöztek a kerek tó mellől, hogy sose találj rájuk.
- Szegény Dzsoni úgy ült a fonott karosszék ölében, mint egy megrokkant öregember; olyan nehéz lett minden tagja, hogy úgy érezte, soha többé nem tud megmozdulni.
- De hiszen hazudik neki ez a lány! Egy szava se igaz.
 - Persze hogy hazudik.
 - Mert ő... ő a Százarcú Boszorka?
 - Persze.
 - Ne hagyd, hogy törbe csalja!
 - Én nem tehetek semmit, szegény Dzsoninak kell kivágnia magát a bajból.
 - És kivágja?
 - Majd meglátjuk.

Felcsillant a szeme a csodaszép lánynak, azaz a Százarcú Boszorkának. „Most az enyém leszel szőröstül-bőröstül - gondolta -, nem menekülhetsz! Azt a kacska-macska farkát!”

- Ne törődj Árnikával - mondta cirógató hangon -, maradj itt velem. Hívebb feleséged leszek akárkinél. Meglátod, boldog leszel itt.

Szegény Dzsoni nézte, nézte a lányt, már-már nyújtotta a kezét, hogy megsimogassa, de akkor megjelent előtte Árnika ártatlan-szép arca, és Dzsoni visszarántotta a kezét.

- Nem igaz - kiáltotta -, Árnika nem hagyhatott el engem!

Fölugrott, ámultan látta, hogy a csodaszép lány szeméből gonoszság sugárzik feléje, de nem sokat törődött vele, már futott is. A Százarcú meg megint vihar képét öltötte, csapkodtak a mennykövek, fűtyölt a szél. „Na tessék - gondolta rohanás közben szegény Dzsoni -, ugyan-annak a boszorkánynak a keze közé kerültem, akinek a múltkor. Jaj, majdnem elhittem neki, hogy elhagyott Árnika, jaj, de balgatag vagyok!” És futott, ahogy a lába bírta. A Boszorka megint próbálkozott a farkasordítással meg a tuskó trükkkel is, de most Dzsoni résen volt, átugrotta a tuskót, és egykettőre kiért a Százarcú Boszorka területéről.

Na de mit lát? Eltűnt a palota. A kerek tó partján csak egy kacsától szomorkodik, a vízben meg kacsák lubickolnak. De most már eszébe sem jutott szegény Dzsoninak, hogy a boszorkány mégis igazat mondhatott, tudta jól, hogy itt valami varázslat történt. „Ha a világ végéig kell gyalogolnom - gondolta -, akkor is megkeresem az én Árnikámat!”

Leült nagy búsán a kerek tó partjára, gondolkozott, hogy mitévő legyen. Hát ahogy ott ül, látja ám, hogy megbolydulnak a kacsák a vízben. Verdesnek a szárnyukkal, hápognak, kiabálnak, s ni csak, egy szép fehér kiskacsa egyenesen odaúszik szegény Dzsonihoz, kijön a vízből, a fejét szegény Dzsoni térdére fekteti, és néz, néz szomorúan. Szegény Dzsoni is szomorúan nézte a kiskacsát, megsimogatta, és azt mondta:

- Hej, te kiskacsa, nem láttad az én kedves Árnikámat?

Abban a szempillantásban, ahogy ezt kimondta, megdöndült a föld, morajlás futott végig a tájon, s hipp-hopp, ott állt a harminchat tornyú, háromszáz ablakos palota a helyén, minden kacsa visszaváltozott emberré, jaj, jaj, kiabált a tó közepén az udvari főszámolnok, mert nem tudott úszni, szerencsére a többiek kimentették. Árnika is visszaváltozott, talán még szebb volt, mint annak előtte, visszaváltozott Östör király is. Nagy volt az öröm, a hejehuja, csak akkor szállt el a jókedvük, amikor Árnika fölsikoltott.

- Jaj, Dzsoni - kiáltotta -, Dzsoni, mi van veled?!

Mert bizony nagy furcsaság történt. Abban a szempillantásban, amikor az elvarázsolt emberek visszanyerték régi formájukat, szegény Dzsoniból kacsa lett.

Ámultak-bámultak, szomorkodtak. Ejnye, azt a nemjóját, valami hiba van a kréta körül! Összedugták a fejüket az udvari főokosok és alokosok, még az udvari főbuták és albuták is összedugták a fejüket megtanácskozni, hogy most aztán mitévők legyenek. De nem tudtak kisütni semmit. Csak annyit tudtak, hogy szegény Dzsoni eljött, megszabadította őket a varázslattól, de ennek fejében ő maga kacsává változott. De ezzel bizony nem sokra megyünk, hiszen ezt tudjuk mi is.

Sírt szegény Árnika, mint a záporosó, simogatta a kacsát, és azt találta mondani:

- Ezen az áron én nem akarok ember lenni. Inkább maradjak kacsa, csak szegény Dzsoni lehessen ember.

Hát abban a szempillantásban megvalósult, amit kívánt. Szegény Dzsoniból ember lett, Árnikából meg kacsa.

- Hogyisne! - kiáltott szegény Dzsoni. - Hiszen én vagyok a hibás. Én legyek a kacsa, és Árnika az ember!

Ahogy kimondta, már meg is valósult. Dzsoni lett a kacsa, Árnika az ember. Kapkodta a fejét az udvari népség, hát ez meg micsoda? Micsoda átkozott varázslat ez?

- Úgy látszik, valami hibát követtünk el - mondta szomorúan Östör király.

- Én követtem el a hibát - mondta szegény Dzsoni. - Mert egy pillanatig hittem a boszorkánynak. Már-már beleegyeztem, hogy ott maradok nála, azt képzeltem ostoba fejjel, hogy Árnika elhagyott engem. Egy icipicikét megrendült a szeretetem. Megérdemlem hát a sorsomat, maradjak most már örökre kacsa.

- Azt már nem! - mondta Árnika. - Inkább én legyek kacsa örökre.

- Ugyan már - mondta a főudvarmester -, nem kell úgy nekikeseredni. Egyik nap te leszel a kacsa, és szegény Dzsoni az ember, másnap meg fordítva. Eléldegélhettek így a világ végéig is.

- De ha Dzsoni kacs, akkor én is kacs akarok lenni - mondta Árnika. - Egyforma akarok lenni vele.

Súgtak-búgtak az udvari népek, de mindhiába, nem jutott eszükbe semmi okos.

- És ha szegény Dzsoni egy pillanatig sem hitt volna a szép lány képébe bújó boszorkának, akkor most nem kellene egyiküknek se kacsának lenni?

- Akkor nem.

- Nem is lehet rajtuk segíteni?

- Nem tudom.

- Tudod mit? Menjenek el a Hétfejű Tündérhez, és kérjék meg, hogy űzze el róluk a varázst. A Hétfejű Tündér biztosan megteszi, mert ő a világ legjóságosabb tündére. Nem igaz?

- De nem tudják ám, hogy hol lakik a Hétfejű Tündér.

- Hát keressék!

ÖTÖDIK FEJEZET

*amelyben Ipiapacsról, a hírhedett rablóról kiderül,
hogyszerencsére nagyszerű gömbérzéke van*

Szerencsére volt az udvari népség között egy öregasszony, aki tudott a Hétfejű Tünderről.

- Tudod mit - mondta Árnikának -, menjetek el a Hétfejű Tündérhez. Ha senki más, akkor ő tud segíteni rajtatok.

- Hol lakik? - kérdezte Árnika.

- Azt bizony nem tudom - mondta az öregasszony.

- Nem baj, majd megtaláljuk - mondta Dzsoni -, ha a világ másik végén lakik, akkor is megtaláljuk.

Nem sokat teketóriáztak, elbúcsúztak Östör királytól, el a főudvarmestertől, el az udvari főszámolnoktól, a királyi udvar aprajától-nagyjától, s elindultak.

- Az a jó, hogy éjjel-nappal tudunk menni - mondta Árnika.

- Már hogy tudnánk éjjel-nappal - csodálkozott szegény Dzsoni -, aludni is kell valamikor.

- Ó, hát abban nem lesz hiba - mondta Árnika. - Reggeltől estig én leszek ember, te meg kacska. A hónom alá csaplak és viszlek. Alhatsz közben, amennyit csak akarsz. Este meg cserélünk, te csapsz a hónod alá, s viszel reggelig. Akkor meg én alszom. Így aztán egy percig sem kell vesztegetnünk az időt. Meglátod, hamar megtaláljuk a Hétfejű Tündért.

Nagyon boldog volt szegény Dzsoni, hogy milyen okos menyasszonya van. S mivel éppen beesteledett, Dzsoni lett az ember, Árnika a kacska, szegény Dzsoni a hóna alá csapta Árnikát, és elindult. Persze volt ám annyi esze, hogy a Százarcú Boszorka nagy kerek erdejét messzire elkerülje.

Hét nap, hét éjjel mentek szakadatlan, s egy árva lélekkel sem találkoztak.

- Mit gondolsz, Árnika, jó felé megyünk? - aggodalmaskodott szegény Dzsoni.

- Ne félj, Dzsoni - mondta Árnika -, ha nagyon akarjuk, megtaláljuk a Hétfejű Tündért.

- Nagyon akarják, ugye?

- Igen.

- És ha valaki valamit nagyon akar, azt tényleg meg tudja csinálni?

- Azt hiszem.

- Nem vagy benne biztos?

- Hát nem is tudom... abban vagyok csak biztos, hogy nagyon kell akarni.

Egy folyóparton mentek éppen - nappal volt, így Árnika vitte Dzsonit -, s nagy messze megláttak egy birkanyájat.

- Nicsak, ott egy birkanyáj - mondta Árnika -, akkor ott pásztornak is kell lennie, s talán útba tud igazítani bennünket.

Megtalálták a pásztort, egy fa húsében heverészett.

- Hétfejű Tünderről még nem hallottam - rázta a fejét a pásztor -, de különben is azt tanácsolom neked, kislányom, hogy ne menj erre tovább, ha kedves az életed.

- Miért? - kérdezte Árnika.

- Mert ezen a tájon garázdálkodik Ipiapacs, a hírhedett rabló - mondta a juhász. - Elrabolja a kacsádat, meg téged is elrabol. Jobb lesz, ha visszafordulsz.

- Márpedig, kedves bátyám - mondta Árnika -, én nem fordulhatok vissza. Akkor se, ha száz Ipiapacs garázdálkodik is a környéken.

Azzal már ment is tovább.

- Bátor lány vagy, bátor - mormogta a juhász -, csak rá ne fizess.

Úgy tetszett, bátran lépeget Árnika a kacsával - aki persze, jól tudjuk, nem volt más, mint szegény Dzsoni -, de azért a szíve közepén ott homálylott egy picinyke félelem: ej, csak ne találkozzon azzal az Ipiapaccsal, azzal a hírhedett rablóval.

De bizony alig gyalogolt fél mesebeli mérföldet, megzörrent ám mögötte egy bokor, ijedten megpördült Árnika, jaj, ki az, hát egy marcona, bajszos ember ugrott elő a bokor mögül.

- Pénzt vagy életet! - mondta vérfagyasztó hangon.

- Jaj, istenem, kedves Ipiapacs, te hírhedett rabló - mondta Árnika, mert persze, rögtön tudta, kivel van dolga -, kegyelmezz, nincs nekem egy megveszekedett vasam se!

- De kacsád van - mondta Ipiapacs. - Akkor kacsát vagy életet!

Már lépett is, hogy elvegye a kacsát Árnikától.

- Akkor inkább az életem - mondta nagy elhatározással Árnika, és a háta mögé dugta szegény Dzsonit.

Ipiapacs, a hírhedett rabló hahotázni kezdett.

- Velem akarsz te ellenkezni - hahotázott -, ha rád fűjök, elszállsz, mint a pitypang bóbítája.

- Árnika - suttogta szegény Dzsoni -, változzunk át.

S Árnika már mondta is:

- Legyek én a kacsá, s szegény Dzsoni az ember. - S hopp, már úgy is volt.

Ipiapacs, a hírhedett rabló kinyújtotta a kezét Árnika felé, már-már megragadta, amikor legnagyobb ámulatára a gyenge lányka helyett egy jól megtermett, izmos fiatalember állt vele szemben. Na, gondolhatod, leesett az álla. De azért elordította magát:

- Ide a kacsát!

Mire szegény Dzsoni két akkora pofont adott Ipiapacsnak, a hírhedett rablónak, hogy fölkiáltott tőle:

- Nagyböggő! - ugyanis nagyböggőnek nézte az eget. „Ennek fele sem tréfa!” - gondolta, és futásnak eredt. De tisztos távolságból visszakiáltott: - Ezt még megkeserülöd! Összeszedem a bandámat, és úgy ellátjuk a bajodat, hogy arról kódulsz!

Szedte a lábát szegény Dzsoni, néha még futott is.

- Amíg ki nem érünk Ipiapacs területéről, addig most már végig én maradok az ember, és te a kacsá - mondta Árnikának - én azért talán jobban el tudok velük bántani.

Pedig dehogy tudott velük elbánni! Estefelé már hallotta a hujtogatást, füttyögetést, ágreccséget - jött a rablóbanda.

- Ott van! - kiáltott Ipiapacs. - Elejbe!

Körülfogták szegény Dzsonit, s hiába küzdött emberül, nem bírta a tizenhárom rablóval. Összekötözték, elcipelték a tanyájukra, és bedobták egy nagy vasketrecbe a kacsájával együtt. Örömtáncot roptak a ketrec körül, és azt mondta Ipiapacs, a hírhedt rabló:

- Most aztán itt heverhetsz reggelig. Addig kitalálunk neked valami jó kis büntetést.

- És reggelire kacsapecsenyét eszünk - tette hozzá az alvezér.

Elcsendesedtek a rablók, aludni tértek. Csak szegény Dzsoninak nem jött álom a szemére; jaj, hát ez lesz az életük vége, a rablók végeznek velük! Nem aludt Árnika se, de szerencsére kesergés helyett úgy járt az esze kereke, mint a motolla.

- Te Dzsoni - suttogta.

- Tessék?

- Megszökünk.

- Ebből az erős vasketrecből? Ugyan már! - legyintett Dzsoni.

De Árnika tudta már, mit kell csinálni. Fogta magát, kibújt a rácson. Könnyen megtehetette, hiszen kacsá volt. S akkor már szegény Dzsoni is megértette. Ó, de okos vagy te, Árnika! Elmondta a varázsszót, Árnika emberré változott, Dzsoni meg kacsává. Nem volt egyéb dolga Dzsoninak, mint kibújni a rácson. S már mehettek is.

- Látod, Dzsoni - mondta Árnika -, minden rosszban van valami jó.

- Tényleg minden rosszban van valami jó?

- Azt szokták mondani.

- Most igen vagy nem?

- Sok rossz van, amiben van valami jó, de van fenékgig rossz is.

- Ha például elvágom az ujjam, abban mi a jó?

- Abban az a jó, hogy megtanulod, hogy a késsel óvatosan kell bánni, és azt is megtudod, mi a fájdalom.

- És abban, hogy a Vincze Jenő bácsi meghalt, abban mi a jó?

- Abban semmi. Az fenékgig rossz.

Újra szegény Dzsoni változott emberré, és sietett, ahogy a lába bírta. De hajnaltájt észrevették ám a rablók, hogy üres a ketrec, nosza, futásnak eredtek, üldözőbe vették szegény Dzsonit. S bizony délfelé már ott voltak a nyomában, egykettőre utolérték. Éppen egy dinnyeföld közepén járt szegény Dzsoni, s mivel okosabb nem jutott eszébe, a dinnyékkal kezdte hajigálni Ipiapacsot és bandáját. Na és lássál csodát, a rablók olyan ügyesen kapták el a dinnyéket, hogy egy se törött össze, fejjel, lábbal könnyedén szelídítették meg a röpködő dinnyéket, akár a legjobb futballisták a pályán a labdát. Ámulva nézte őket szegény Dzsoni, a rablók meg biztatták:

- Dobálj még, ez nagyon jó játék!

- Nahát - mondta szegény Dzsoni -, hogy nektek micsoda csudálatos gömbérezétek van!
 - Micsodánk? - kérdezte Ipiapacs, a hírhedett rabló.
 - Gömbérezétek - ismételte meg szegény Dzsoni -, belőletek egy nagyszerű futballcsapat válna.
- Csak néztek a rablók. Futball? Az micsoda?
- Szegény Dzsoni nagy hirtelen összeeszkábált egy rongylabdát, s megtanította a rablókat a futball szabályaira.
- Mi az, hogy kézzel nem szabad a labdához érni - harciaskodott Ipiapacs, a hírhedett rabló -, nekem mindent szabad!
 - Lehet, hogy különben mindent szabad - magyarázta neki szegény Dzsoni -, de a futballban kézzel érni a labdához tilos, mert szabadrúgás jár érte.
- Végre aztán Ipiapacs is megértette, hogy nincs játék szabályok nélkül, beletörődött, hogy ő sem érhet kézzel a labdához. Játék közben meg már nem is bánta, mert rájött, hogy olyan ügyesen bánik a labdával lábbal, hogy jobban se kell. Belemelegedtek a rablók a játékba, játszottak boldogan. Nem csoda, hogy boldogok voltak, még soha életükben nem játszottak, most ismerték meg a játék örömét. Jó sokára fáradtak bele, akkor aztán Ipiapacs intett.
- Na ebből nem élünk meg - mondta -, most veled végzünk, és irány rabolni, fosztogatni, betörni, útonállni!
 - Hogyhogy nem éltek meg ebből?! De mennyire, hogy megéltek - mondta szegény Dzsoni.
 - Miből? Ebből a játékból? - hitetlenkedett Ipiapacs.
 - Ebből hát. Hiszen olyan jól játszotok, hogy a világ bármelyik csapatát le tudjátok győzni.
 - Na, de mire megyünk vele - akadékoskodott Ipiapacs, a hírhedett rabló -, győzünk, győzünk, de miből élünk?
 - Fényesen megéltek belőle - mondta szegény Dzsoni. - Sok pénzt kaptok a játékokért.
 - Hiszi a piszi - mondta Ipiapacs, a hírhedett rabló.
- Szegény Dzsoni azonban nem hagyta annyiban, addig magyarázott nekik, amíg kapiskálni nem kezdték a rablók, hogy igaza van.
- Csak borotválkozzatok meg, mosakodjatok, öltözzetek rendesebb ruhába - mondta nekik szegény Dzsoni. - A többit majd én intézem.
- Klakkba-frakkba vágta magukat a rablók, s bevonultak szegény Dzsonival a legközelebbi városba.
- Ez az én futballcsapatom - mondta a városiaknak szegény Dzsoni -, bármelyik csapatotokat legyőzi.
 - Nocsak, nocsak - mosolyogtak a városiak -, nem tudod, hogy a mi városunk csapata a Világhírű SC? Egy tucat gólt rúgnak ezeknek a kutyaütőknek.
 - Na, fogadjunk ezer aranyban, hogy legyőzzük őket - mondta szegény Dzsoni.
 - Fogadjunk - mondták a városiak.
 - Jaj - suttogta Árnika -, honnan veszel ezer aranyat, ha kikapnak Ipiapacsék?
 - Ne félj semmit - mondta szegény Dzsoni -, olyan ügyesek ezek, mint az ördögök.

- De nincsenek edzésben - akadékoskodott Árnika.

- Még hogy ők nincsenek edzésben - mosolygott szegény Dzsoni -, hiszen őket kergette hét ország pandúrja. Futottak annyit, hogy többet se kell. Rövid távon is meg hosszú távon is. Majd meglátod, hogy bírják a futást.

Másnap délutánra tüzték ki a mérkőzést. Tömve volt a stadion, ember ember hátán. Kifutott a Világhírű SC, düllesztették a mellüket a fiúk, na, most ők úgy nyernek itt ezer aranyat, mint a sicc. Kifutottak Ipiapacsék is. A főpandúrkapitány is ott ült a lelátón, összehúzott szemmel nézte Ipiapacsot.

- Ez a középcsatár nekem valahonnan nagyon ismerős - mondta az alpandúrkapitánynak.

- Nekem is - mondta az alpandúrkapitány.

Megkezdődött a mérkőzés. Na, még olyat nem látott a Világhírű SC! A rablók nem ismertek elveszett labdát, száguldoztak, mint a gyorsvonal. Ipiapacs, a nagy hírű rabló olyan cseleket mutatott be, hogy tátva maradt a nézők szája.

Kilenc nullra győztek Ipiapacsék. Ipiapacs, a hírhedett rabló egymaga öt gólt rúgott. A mérkőzés után Ipiapacs markába számolták az ezer aranyat. Hinni sem akart a szemének.

- A legsikeresebb rablásunk se hozott ennyi pénzt - suttogta boldogan szegény Dzsoninak. - A fene se lesz rabló ezután!

Így lett Ipiapacsból, a hírhedett rablóból Ipiapacs, a hírhedett középcsatár.

- Mondd csak, hogy is hívnak téged? - kérdezte szegény Dzsonit.

- Szegény Dzsoninak - mondta szegény Dzsoni.

- Nagyszerű - örvendett Ipiapacs, a hírhedett középcsatár -, hálából rólad nevezzük el a csapatunkat. Mától fogva mi vagyunk a Szegény Dzsoni SC.

És úgy is lett. Majd ha megtanulsz olvasni, és végigböngészed a régi, megsárgult újságokat, megtalálod bennük, hogy a Szegény Dzsoni SC a világ minden futbalcsapatát könnyedén legyőzte, megnyerték az Európa-kupát, a Világ-kupát, az Óperenciás-kupát, és a Kupa-kupát is megnyerték.

- Ha ezek az Ipiapacsék ilyen jól tudtak futballozni, akkor miért lettek rablók? Miért nem futballoztak kezdettől fogva?

- Mert nem tudták magukról, hogy tudnak futballozni. Szegény Dzsoni vette észre, hogy milyen ügyesek. Ő segített rajtuk.

- Az emberek nem tudják magukról, hogy miben ügyesek?

- Nagyon sokszor nem tudják. Mással foglalkoznak, mint amihez tehetségük van.

- Pedig mindenkinek van valamihez tehetsége?

- Igen. Mindenkinek.

- Ez biztos?

- Egészen biztos.

- Nekem például mihez van tehetségem?

- Majd ha megnősz, kiderül.

- És most semmi tehetségem nem derül ki?
- De igen. Nagyon jókat tudsz kérdezni.
- Most akkor azt kérdezem, hogy megtalálják-e végre Árnikaék a Hétfejű Tündért?
- Ha akarod, megtalálhatják, de akkor vége lesz a mesének.
- Még egy kicsit ne legyen vége, jó?
- Én is úgy gondoltam. Mert még találkoznak a Rézbányai Győzővel.
- Ki az a Rézbányai Győző?
- Egy alacsony, köpcös, szemüveges ember. Egy nagy, virágos rét közepén lakik, s azt lesi, hogy végre arra jöjjön egy ember, de az emberek nagy ívben elkerülik Rézbányai Győzőt.
- Miért, gonosz ember az a Rézbányai Győző?
- Egy picurkát se. Csak éppen mindenért megsértődik.

HATODIK FEJEZET

*amelyben Rézbányai Győző többször is megsértődik,
de aztán túljárnak az eszén*

Vidáman mendegélt szegény Dzsoni, és vidám volt a hóna alatt Árnika is. Boldogok voltak, hogy ilyen szépen elrendezték Ipiapacs, a hírhedett rabló meg a bandája sorsát.

- Egyre szebb tájra érünk - mondta szegény Dzsoni -, most már biztos, hogy közel lakik a Hétfejű Tündér.

- Bizony, bizony - bólogatott Árnika -, nézd ezt a szép virágos rétet.

Olyan szép volt az a rét, hogy boldogság volt rajta menni. Bókoltak, illatoztak körülöttük a virágok, smaragd zöld gyíkok cikkantak a fű közt.

- Csodálom, hogy egy ember se jár erre - mondta szegény Dzsoni -, pedig itt aztán jókedvre derülnének, megtelnének a virágok illatával.

Ebben a pillanatban egy borzas, fekete üstök emelkedett ki a fű közül, egy fekete keretes szemüveg, a fekete keretes szemüveg mögött fekete keretes, búbanatos tekintet.

- És én? - mondta a borzas üstökű. - Én nem vagyok neked ember?

- Ne haragudj - mondta szegény Dzsoni -, nem vettelek észre.

A borzas üstökű fájdalmasan feljajintott.

- Dehogynem vettél észre! Láttál már messziről. Csak nem akartál velem találkozni. El akartál kerülni!

És hopp, fölcsillant egy nagy krokodilkönny a borzas üstökű szemében.

Szegény Dzsoni csak tátogott-hápozott.

- Dehogy akartalak elkerülni, hiszen azt sem tudom, hogy ki vagy.

- Még ez is - sírt fel a borzas üstökű -, azt hazudod, hogy nem tudod, ki vagyok. Hogy nem tudod, hogy én vagyok Rézbányai Győző, akit mindenki nagy ívben elkerül.

Mondhatott szegény Dzsoni, amit akart, Rézbányai Győző csak brummogott-kummogott, lehajtotta a borzos, busa fejét, úgy meg volt sértődve, hogy még!

Vigasztalgatta Dzsoni egy óráig, vigasztalta két óráig, de semmi. Rézbányai Győzőt ugyan vigasztalgathatta. Rézbányai Győző vigasztalan volt.

Persze hogy elunta Dzsoni a vigasztalgatást. Félrehúzódott, odasúgta Árnikának:

- Hagyjuk itt ezt a Rézbányai Győzőt, csak az időt vesztegetjük vele. Sohasem érünk a Hétfejű Tündérhez.

- Ejnye, Dzsoni, hát ennyi türelmed sincs - korholta Árnika -, nem hagyhatjuk itt sértődötten, fájó szívvel, búskomoran, bánatosan, nekikeseredetten. Vigasztaljuk meg.

De napestig nem sikerült megvigasztalni Rézbányai Győzőt. „Na, talán reggelre elszáll belőle a sértődés” - gondolta szegény Dzsoni, és lefeküdtek aludni.

Felkelt reggel a nap, nagyon vidáman kelt, az egész világ vidámabb lett tőle. „Talán Rézbányai Győző is vidáman ébred” - gondolta szegény Dzsoni, de ebből is látszik, hogy rosszul ismerte Rézbányai Győzőt. Mert alighogy kinyitotta a szemét Rézbányai Győző, az ujjá, mint egy dárda, szegény Dzsonira szegeződött.

- Itt akartál hagyni, mi, el akartál iszkolni - panaszkodott Rézbányai Győző, és aznapra is úgy megsértődött, hogy hiába vigasztalta szegény Dzsoni napestig.

S ez így ment nap nap után, szegény Dzsoni tehetetlen volt. „Sohasem jutunk el a Hétfejű Tündérhez!” - sóhajtozott magában. A haja is őszülni kezdett, egy ősz szál, két ősz szál, Rézbányai Győző meg sértődötten kuporgott, guborgott.

- Jaj, mitévők legyünk? - kérdezte szegény Dzsoni Árnikát. Rézbányai Győző fölkapta a fejét.

- Aha - mondta -, te szívesebben beszélsz a kacsáddal, mint velem! Tudtam, tudtam, kutya se veszel engem, azaz kacsába se veszel.

És megint megsértődött egy teljes napra.

Egy éjszaka aztán Árnika súgott valamit szegény Dzsoninak.

- Gondolod, hogy az segít? - kérdezte elgyötörten szegény Dzsoni.

- Reménykedjünk - fohászkodott Árnika.

Másnap reggel aztán Rézbányai Győző kinyitotta a szemét, összefutottak a ráncok a homlokán - na, most min is sértődjek meg? - gondolkozott, de szegény Dzsoni megelőzte.

- Aha - mondta szegény Dzsoni -, görbén nézel rám! Unod már, hogy itt vagyok a kacsámmal, alig várod, hogy elmenjünk.

Sértődötten nézett Rézbányai Győzőre.

Na, szegény Rézbányai Győző, ilyen kacifántos helyzetben sem volt még soha. Megelőzték a sértődésben.

- De igazán - magyarázta -, ne haragudj, Dzsoni, én nagyon örülök, hogy itt vagy, annak is nagyon örülök, hogy a kacsád itt van, én igazán nem néztem rád görbén.

- Dehogynem - mondta szegény Dzsoni -, ne magyarázz! Látom rajtad, hogy utálsz minket.

Összeroppant ám szegény Rézbányai Győző! Ilyen rettenet még nem érte. Nem ő sértődött meg, hanem rá sértődött meg valaki. Ajaj! Kapkodta a fejét szegény Rézbányai Győző, vigasztalta szegény Dzsonit, nem értette, mi történt.

- Most aztán jól túljárt az eszén szegény Dzsoni Rézbányai Győzőnek.

- Túl bizony.

- Nekünk is van olyan ismerősünk, aki szíre-szóra megsértődik?

- Van bizony.

- És miért sértődik meg szíre-szóra?

- Mert azt hiszi, hogy ő a világ közepe. Hogy csak neki lehet bánata, hogy csak ő kerülhet nehéz helyzetbe, csak ő, ő, ő. Hogy másnak is lehet valami baja, az eszébe sem jut.

- De most majd megtanulja Rézbányai Győző, igaz?

- Meg bizony.

- De szegény Dzsoni ugye nem igazán sértődött meg?
- Persze hogy nem. Csak oktató célzattal sértődött meg.
- Te is szoktál oktató céllal megsértődni?
- Igen.
- És igazából?
- Sajnos úgy is.
- Akkor te is azt hiszed, hogy te vagy a világ közepe?
- Persze, van úgy, hogy azt hiszem. De ne felejtse el, hogy van igazi sértés is.
- Az igazi sértéstől szabad megsértődni?
- Attól igen.
- Akkor nem gondold azt, hogy te vagy a világ közepe?
- Akkor nem.
- Én se vagyok a világ közepe?
- Te se.
- Akkor ki a világ közepe?
- Senki... azazhogymindenki.

Addig-addig rimázkodott Rézbányai Győző, amíg végre Dzsoni nagy kegyesen megbocsátott neki.

- Na jól van, Győző, nem haragszom - mondta, s nagy sietve, nehogy közben ideje jusson Rézbányai Győzőnek a megsértődésre, elmondta neki a történetüket, hogy őket elvarázsolta a Százarcú Boszorka, és a Hétfejű Tündért keresik.
 - Hát miért nem mondtátok azonnal! - rikkantott Rézbányai Győző.
 - Hogy mondtuk volna, amikor állandóan sértődötten kuporogtál, guborogtál, mint egy rossz pulykakakas.
 - Igaz, igaz - csóválta a fejét Rézbányai Győző -, ne haragudjatok. Pedig látjátok, én még azt is tudom, hol lakik a Hétfejű Tündér.
 - Hol? - dobbant meg szegény Dzsoni szíve.
- Rézbányai Győző a messziségbe mutatott.
- Látod ott a látóhatár szélén azt a faszindelyes palotát?
 - Igen, mintha lenne ott valami épületféle.
 - Na, az ott Ajahtan Kutarbani király palotája. Mögötte kezdődik Csodaország. Ott lakik a Hétfejű Tündér.
 - Köszönjük, kedves Rézbányai Győző! Látod, milyen kedves, okos ember vagy te, ha éppen nem vagy megsértődve.
 - Azt mondd, hogy kedves meg okos ember vagyok?
 - Azt, mert így igaz. Persze csak akkor, ha nem vagy megsértődve.

- De amikor engem nagy ívben elkerülnek az emberek! Ha már elmentek a Hétfejű Tündérhez, kérjétek meg, hogy segítsen rajtam.

- Nem kell ahhoz Hétfejű Tündér - mondta szegény Dzsoni. - Csak az kell hozzá, hogy ne sértődj meg minduntalan. Ha valaki szomorúan néz rád, ne az orrod húzd fel, hanem kérdezd meg, mi baja. Talán még segíteni is tudsz rajta.

- Én? Segíteni?

- Persze, hiszen rajtunk is segítettél.

Ámulva nézett rájuk Rézbányai Győző, a fekete keretes tekintetéből fénylő tekintet lett. Hosszasan integetett szegény Dzsoni meg Árnika után, aztán kiabálni kezdett:

- Emberek! Emberek! Gyertek a rétemre.

Az emberek eleinte gyanakodtak; naná, hogy megsértődhess valakire - gondolták magukban, de aztán csak-csak közelebb merészkedtek, s amikor látták, hogy Rézbányai Győző nem sértődik meg, nagy boldogan beszélgetni kezdtek vele. Rézbányai Győző is nagy boldogan beszélgetett, még vicceket is mesélt.

- Nahát, hogy te milyen kedves ember vagy - mondták neki az emberek.

És még Árnika és Dzsoni is hallotta, ahogy Rézbányai Győző boldogan kiabál:

- Nahát, hogy én milyen kedves ember vagyok! - ezt kiabálta Rézbányai Győző.

HETEDIK FEJEZET

amelyben a tizenkét nagyon testvérrel találkozunk, és Árnika jól leteremti őket

Szegény Dzsoninak meg repesett örömében a szíve. Attól is, hogy Rézbányai Győző jókedvűen kiabál, meg attól is, hogy most már egykettőre Csodaországba érnek, a Hétfejű Tündér színe elé.

- De ha Csodaország felé mennek, akkor még találkozni kell nekik a tizenkét testvérrel.
- Milyen tizenkét testvérrel?
- Te mondtad egyszer, hogy Csodaország mellett lakik tizenkét testvér.
- Én mondtam?
- Persze, hát nem emlékszel?! Akik olyan nagyon testvérek!
- Ja, akik nagyon testvérek. Tudom már. Hát persze hogy találkoznak velük.

Félúton járhattak Rézbányai Győző virágos rétje és Ajahtan Kutarbani király fazsindelyes palotája között, amikor megláttak egy torzonborz, zsúpfedeles házikót.

- Nagyon megszomjaztam - mondta Árnika -, kérjünk itt egy pohár vizet.

Bement szegény Dzsoni a házba, köszönt illendőképpen, s látja ám, hogy tizenegy mogorva ember ül egy asztal körül. Nagyon hasonlított egymásra a tizenegy ember, a vak is láthatta, hogy ezek bizony testvérek. Már éppen mondani akarta szegény Dzsoni, hogy egy pohár vizet kér, amikor mind a tizenegy testvér fájdalmasan fölordított, és a lábaihoz kapott. De olyan egyszerre ám, mintha vezényszóra csinálták volna. Fölugrott mind a tizenegy az asztal mellől, ugráltak bal lábon, a jobb lábukat meg szorongatták.

- Az ostoba! A fajankó! Az ügyetlen kétbalkezes! - kiabálták.
- Mi az, megbolondultatok? - nézte őket csodálkozva szegény Dzsoni.
- Megbolondultunk?! Megbolondultunk?! Ördögöt bolondultunk meg! Csak ez a kétbalkezes a lábára ejtette a fát.
- Kicsoda?
- Hát a tizenkettedik testvérünk. Elment az erdőre fát vágni, és puff, ajaj, jaj de fáj a lábunk, a lábára ejtette a fát az ostoba.
- Honnan tudjátok? - kérdezte szegény Dzsoni.
- Hát te nem tudod, hogy átok ül rajtunk? Ami egyikünknek fáj, az fáj a többi tizenegynek is, ajaj, rettenetes ez! Képzeld csak el, te vándorlegény, milyen szörnyű az életünk. A múltkor ez a nyavalyás beleesett a folyóba, és nem tud úszni, ott fuldokolt, küszködött az árral, mi meg valamennyien fuldokoltunk a parton.
- Éppen te beszélsz! Te meg tegnap telezabáltad magad, és egész éjjel fáj a gyomrunk! Te lóbelű! Minek zabálsz annyit?!
- Neked csak ne járjon a szád, te meg eltévedtél a múltkor az erdőben, három napig fáztunk és éheztünk miattad, mert sose tudod megjegyezni az utat.

Már-már hajba kaptak a testvérek, szegény Dzsoni csak kapkodta a fejét, ugrált a tekintete a tizenegy testvéren. Azok meg nagy hirtelen abbahagyták a hajcihőzést, nekikezdték nyögni.

- Hű, de nehéz! - mondták.

- Jaj, de nyomja a vállam! Haj, de göcsörtös ez a fa! Ej, ez a féleszű, a fenének cipel ilyen nehezet!

Nyögött, nyöszörgött a tizenegy testvér, hogy jobban se kellett.

- Most meg mi bajotok? - kérdezte szegény Dzsoni.

- Most hozza hazafelé a fát a tizenkettedik testvérünk. Azt, amelyiket az előbb a lábára ejtett... Az örült, pont ilyen nehezet választott. Jaj, de megvert bennünket az isten!

És ekkor megszólalt szegény Dzsoni hóna alatt Árnika:

- Szégyelljétek magatokat.

Fölkapták ám a fejüket a testvérek.

- Ezt meg ki mondta? A kacsád?

- Tud beszélni a kacsád?

- Tulajdonképpen nem kacsá. Királykisasszony - mondta szegény Dzsoni.

- Ugyan már! Nem hisszük - mondták a testvérek, és közben nagyokat nyögtek, meg tapogatták a vállukat fájdalmas arccal. Úgy látszik, a tizenkettedik testvér nagyban cipelte a fát.

- Könnyen bebizonyíthatom - mondta szegény Dzsoni. - Legyek én a kacsá, s Árnika az ember!

S hopp, ott állt Árnika a testvérek előtt, hóna alatt a kacsá.

Kerekre nyílt a szeme a tizenegy testvérnek.

- Hű, de szép lány vagy! - mondták, pedig Árnika igencsak haragosan nézett rájuk.

- És melyikőtöknek kell mondani, hogy változzatok át? - kérdezte az egyik testvér, s közben mind a tizenegyen megkönnyebbülten felsóhajtottak, mert a tizenkettedik testvér letette a fát, megállt pihenni.

- Mindig annak kell mondani, amelyikünk az ember - válaszolt Árnika.

- S nem félsz, hogy egyszer az ott a hónod alatt, ha ő lesz ember, elhajít, s úgy otthagy, hogy azt se mondja, fapapucs? Aztán maradhatsz örökre kacsá.

- Na látjátok, ez a ti bajotok! - mondta haragosan Árnika.

- Tényleg igaz, hogyha egyikük akarta volna, örökre kacsá marad a másik?

- Igen.

- Ez nekem eszembe se jutott.

- Nagy szerencse, hogy nem jutott eszedbe.

- És Árnikának meg szegény Dzsoninak?

- Gondolhatod. Őnekik aztán az eszük ágába se!

- De ezeknek a testvéreknek, látod, hogy az eszük ágába jutott.

- Hát éppen azért kínlódnak, mert ilyen srófra jár az eszük.
 - Ha nem ilyen srófra járna az eszük, akkor most mind a tizenegyen elmennének segíteni annak a testvérüknek, aki a fát hozza, igaz? És akkor nem kellene nekik nyögni meg nyavalyogni, könnyebb volna mind a tizenkettejüknek.
 - Na látod! Éppen ezt akarja mondani nekik Árnika is.
 - Ha mi ketten ilyen nagyon testvérek lennénk, hogy ami az egyikünknek fáj, az fájna a másikunknak is, az jó lenne vagy rossz?
 - Én azt gondolom, hogy mi ilyen nagyon testvérek vagyunk. Legalábbis, ami neked fáj, az fáj nekem is.
 - De én úgy gondolom, hogy a hasra esésem is fájna neked, kék foltok lennének tőle a hasadon meg a térdeden.
 - Szerinted jó lenne vagy rossz?
 - Akkor én biztos nagyon óvatosan futkároznék, hogy hasra ne essek, nehogy neked fájjon.
 - Nagyon kedves tőled.
 - Te meg kevesebbet cigarettáznál, igaz, mert én is köhögnék különben reggelenként a cigarettázásodtól.
 - Azt hiszem, inkább egészen leszoknék a cigarettáról.
 - Akkor az nem is lenne olyan rossz. Vigyáznánk magunkra is meg egymásra is. Mondja meg a testvéreknek Árnika, hogy vigyázzanak egymásra, jó?
 - Már mondja is.

 - Ó, ti balgatagok - mondta Árnika -, inkább fuldokoltatok a parton, ahelyett hogy beugrottatok volna és kihúzzátok az úszni nem tudó testvéreteket a folyóból! És inkább éheztek és fáztatok három napig, ahelyett hogy megkerestétek volna az eltévedt testvéreteket. Ej, de balgatagok vagytok!
 - Na éppen! Örökké egymásért fogunk majd ugrálni - mormogtak a testvérek.
 - De hiszen a világ legboldogabb emberei lehetnétek - mondta nekik Árnika. - Akármelyikőtök beleesne a folyóba, biztos lehetne benne, hogy a többi tizenegy utánaugrik és kihúzza. Akármelyikőtök eltévedne, bízhatna benne, hogy máris keresik a többiek. Nagy bizalom és szeretet lehetne bennetek.
 - Tényleg - mondta a legidősebb testvér, és valamennyien elkerekedett szemmel néztek Árnikára. - Ez előbb is eszünkbe juthatott volna!
- És hopp, felnyögött mind a tizenegy. A tizenkettedik testvér a vállára vette a fát.
- Nosza, ugrottak is azonnal, futottak. Odaszaladtak a facipelő testvérükhöz, mind a tizenegyen segítettek neki. Tizenkettejüknek olyan könnyű volt a fa, hogy alig érezték a súlyát. Nem kellett már nyögni, nyöszörögni.
- Vitték nagy boldogan a fát, és egyszer csak elkezdtek ám kiabálni:
- Hej, viszket a szemünk, melyikőtök sír?
 - Én sírok - mondta a tizenkettedik testvér -, de örömben.

NYOLCADIK ÉS EGYBEN UTOLSÓ FEJEZET

*amelyben minden jóra fordul, és a Százarcú Boszorka
százegyedik arcát is megismerjük*

Örült szegény Dzsoni is, örült Árnika is. Hogyne örültek volna, hiszen tizenkettővel szaporodtak a földön a boldog emberek. S akkor már egykettőre ott voltak Ajahtan Kutarbani király fazsindelyes palotája előtt. Ajahtan Kutarbani kinézett az ablakon, rájuk mosolygott, integetett.

- Vár már benneteket a Hétfejű Tündér! - kiabálta boldogan.

- Hát tudja, hogy jövünk?

- De tudja ám.

S akkor távoli, szép muzsika csendült föl, s azt vették észre, hogy ott állnak a Hétfejű Tündér előtt. Jóságosan nézett rájuk, mosolygott.

- Beszéljete csak, mit szeretnétek? - kérdezte.

- Azt szeretnénk... azért jöttünk - dadogta megilletődve szegény Dzsoni. - Egyformák szeretnénk lenni, akár kacsák, akár emberek, ahogy akarod... ahogy megérdemljük... segíts rajtunk.

A Hétfejű Tündér nem szólt semmit, csak mosolygott, s akkor szegény Dzsoni csodálkozva vette észre, hogy valakinek fogja a kezét. Árnika kezét fogta, mert emberek voltak akkor már mind a ketten. Összeölelkeztek, s annyira örültek egymásnak, ahogy csak két olyan ember tud, aki nagyon, de nagyon szereti egymást. A Hétfejű Tündér mosolya beszivárgott a szívükbe, s tudták, hogy soha többé semmiféle rontás nem fog rajtuk.

- Megköszönték a Hétfejű Tündérnek, hogy segített?

- Persze hogy megköszönték.

- És ugye most sietnek haza Östör királyhoz, hogy Östör király is boldog legyen.

Sietett hazafelé Árnika és szegény Dzsoni, földerült a szíve mindenkinek, aki látta őket, mert szépek voltak és boldogok.

Egy estét a tizenkét testvérnél töltöttek, egyet Rézbányai Győző vidámságtól hangos virágos rétjén, a harmadik este pedig megnézték a városban Ipiapacsot, a hírhedt középcsatárt és csapatát, amint éppen egy nagy mérkőzésen elnyerték az Óperenciás-kupát. S a negyedik este már meg is látták a kerek tó partján álló palota harminchat tornyát.

- És a Százarcú Boszorkával mi lesz?

- Miért, mi legyen vele?

- Igazából vannak boszorkányok?

- Nincsenek.

- De ebben a mesében van.

- Te mondtad, hogy legyen benne, nem én találtam ki.

- De most már azt akarom, hogy ne legyen benne.
- Úgyis elveszti a varázserejét, mert éppen ma jár le a hét év. Tudod.
- Nem sikerült neki a szolgálatába fogadnia senkit?
- Nem.
- És most mit csinál?

A Százarcú Boszorka a háza előtt jajongott, jajveszékelt.

- Jaj, jaj, elvesztem a varázserejét! Már egy óráig sincsen, jaj, lejár a hatalmam! Most segíts meg, ördögök öreganyja, csak most az egyszer! Küldj valakit erre, kergess valakit erre, sodorj valakit erre!

Csitt! Mi az? Léptek közelednek. Jön valaki!

- Ó, ördögök öreganyja, köszönöm, köszönöm, hogy meghallgattál! - repesett a Százarcú, de lehorgadt ám nyomban a kedve, amikor meglátta, hogy kik jönnek. Mert Árnika és szegény Dzsoni jött a Százarcú Boszorka háza felé. Áradt belőlük a Hétfejű Tündér jószágos fénye; tudta a Százarcú, hogy e fölött a két ember fölött bizony nincsen hatalma.

- Te, te szegény Dzsoni - mondta dühösen -, te vagy mindennek az elrontója! Hogy az ördög vinné el azt az átkozott szabadságodat! Te, te világ legszabadabb embere.

- Mit átkozódik, öreganyám? - mondta neki szegény Dzsoni. - Nem unja állandóan rémítgetni az embereket, nem unja a sok gonoszságot, ármányt, kétszínűséget, hepciáskodást, kackiáskodást, üvöltözést, süvöltözést? Soha nem jutott eszébe, hogy meg is szerethetne végre valakit, sohasem jutott eszébe, hogy végre segítsen valakin?

- Ó, te ostoba, jószívű ember, te érzelemmel megvert! Tudod te, milyen öröm rémült arcokba bámulni? Tudod te, milyen érzés viharként cibálni az erdőt? Farkasként ordítani, füstként gomolyogni? Mit tudsz te?!

- Lárifári - mondta szegény Dzsoni -, szerette már magát valaki?

- Nem - mondta Százarcú.

- S maga szeretett már valakit?

- Nem - mondta a Százarcú.

- Na látja! Akkor fogalma sincs, mennyivel többet ér az mindenféle seprűnyélen röpködésnél.

- Komolyan mondod?

- De még mennyire, hogy komolyan. Itt az utolsó alkalom, öt perc múlva úgyis elveszti a varázserejét. Adja vissza azoknak a szegény embereknek a szabadságát, akiket a galád kincseivel törbe csalt, és akkor talán még lehet magából rendes ember.

- Na jó, nem bánom - mondta ijedten a Százarcú. - Azt a kacska-macska farkát, nyérjétek vissza a szabadságotokat!

És hopp, a pincéjéből elősorjázta az emberek, akiket valaha is törbe csalt és rabul ejtett. Hunyorogtak a fényességben, sápadt bőrüket cirógatta a nap.

- Köszönjük, szegény Dzsoni - mondták. - Ezt meg itt most agyonverjük - rontottak a Százarcú Boszorkának.

- Jaj, kedves Dzsoni - mondta a Százarcú -, ne engedj bántani!

- Persze hogy nem engedlek, gyere csak ide a hátam mögé - mondta szegény Dzsoni, és intett az embereknek, hogy ne bántsák a boszorkát.

A Százarcú Boszorka mellében pedig megpattant valami, mintha egy vaspánt törött volna le a szívéről, és valami melegséget is érzett odabent, valami soha nem tapasztalt, valami csodálatosat, a Százarcú Boszorka nem tudta megállni, titokban megsimogatta szegény Dzsoni karját. És abban a pillanatban elszállt a varázsereje, egyszerű, fekete fejkendő öregasszony lett belőle.

- Ugye nem küldtök el, ugye veletek maradhatok? - kérdezte reménykedve.

- Persze, mamika - mondta neki Árnika -, velünk maradhat.

- Mit gondolsz, ha a Százarcúnak nem múlt volna el amúgy is a varázsereje, akkor is hajlandó lett volna rendes öregasszony lenni?

- Fogas kérdés. Könnyen lehet, hogy nem.

- Akkor ez az átváltozás csak kényszer volt. Nem volt az igazi.

- Hát azt nem tudom. Én csak annyit tudok neked mondani, hogy egyszer később, amikor a Százarcú a kis Dzsonit ringatta...

- Született Árnikának meg szegény Dzsoninak kislánya?

- Persze. Szóval a kis Dzsonit ringatta a térdén, és azt mondta neki: „Tudod, kis Dzsoni, seprűnyélen lovagolni is jó volt, denevérként röpködni is jó volt, viharként száguldani se volt kutya, de hogy te ilyen bizalommal meg szeretettel mosolyogsz rám, azt semmiért nem adnám!”

- Tiszta szívből mondta?

- Azt hiszem, igen.

- És akkor most vége is a mesének, igaz?

- Igen.

- Ebben a mesében minden jóra fordult.

- Miért, baj?

- Dehogyan. Éppen az a jó benne... A valóságban is minden jóra fordul?

- A valóságban? Nem. Sajnos nem.

- Akkor ez egy nem igaz mese volt?

- Dehogyanem. Azt jelenti, hogy mi mind a ketten nagyon-nagyon akarjuk, hogy a valóságban is jóra forduljon minden.

- Én is nagyon-nagyon akarom. Te mondtad, hogy nagyon-nagyon kell akarni. Akkor is, ha nem biztos, hogy sikerül.

.oOo.